

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 227/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Vierou Žembovou, Československej armády 5, Brezno, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 411/2017-202 z 13. júna 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 49/2020 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 411/2017-202 z 13. júna 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 49/2020 z 29. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu navrhuje zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie. Okrem toho žiada o priznanie finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa žalobou doručенou Okresnému súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) ešte v roku 2014 domáhala proti žalovaným v 1. až 3. rade v súlade s § 135a s poukazom na § 507a Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom do 1. januára 1992 (teraz § 868 Občianskeho zákonníka, pozn.) určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ], v registri „C“ ako parcela [REDAKOVANÉ], druh pozemku trvalé trávne porasty o výmere 284 m²

(ďalej aj „sporný pozemok“). Sťažovateľka žalobu odôvodnila tým, že splnila všetky podmienky potrebné pre nadobudnutie jej vlastníckeho práva vydržaním, keď tvrdila, že jej otec ■■■■■ spoločne s jej matkou ■■■■■ odkúpili od ■■■■■ stavebný pozemok na účel výstavby rodinného domu, za ktorý zaplatili kúpnu cenu 3 000 Kčs, o čom 3. júla 1960 spísali doklad, tzv. poistenku. V tom čase išlo o časť pozemku zapísaného v pozemkovej knihe ako pozemkovoknižná parcela ■■■■■. Rodičia sťažovateľky so stavbou rodinného domu nezačali, vstúpili však do držby odkúpeného pozemku, ktorý využívali na poľnohospodárske účely. Neskôr tento neformálne odkúpený pozemok rodičia sťažovateľke neformálne (ústne) darovali a ona s manželom na ňom v roku 1968 začali stavať rodinný dom. Sťažovateľka tiež tvrdila, že do dobromyseľnej držby sporného pozemku, ktorý tvorí „prídomovú záhradu“, vstúpila v septembri 1968, pričom v roku 1968 bol sporný pozemok oplotený. Počas života právnych nástupcov ■■■■■ držbu sporného pozemku sťažovateľkou nič nerušilo, až kým si žalovaní v 1. až 3. rade dali osvedčiť vlastníctvo k spornému pozemku notárskou zápisnicou o vydržaní č. ■■■■■ zo 7. decembra 2004.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 209/2014-160 z 3. júna 2016 žalobu zamietol ako nedôvodnú z dôvodu, že sťažovateľka nespĺnila jeden zo základných predpokladov vydržania, ktorým je dobromyseľnosť v tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, pričom konštatoval, že samotné faktické nerušené užívanie spornej nehnuteľnosti bez splnenia kumulatívnej podmienky dobromyseľnosti držby zákon nespája s právnym následkom nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním. V rámci vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že z obsahu sťažovateľkou predloženej „poistenky“ vyplýva len to, že 3. júla 1960 došlo k odovzdaniu a prevzatiu kúpnej ceny bez konkretizácie predmetu kúpy, avšak v žiadnom prípade z nej nemožno vyvodiť, že by malo ísť o kúpnu zmluvu na sporný pozemok, vlastníkom ktorého v tom čase ani nebol ■■■■■, ale právni predchodcovia žalovaných v 1. až 3. rade, a to ich stará matka ■■■■■ spolu s jej bratom ■■■■■ v rovnakom podiele 1/2. Na základe dedičských rozhodnutí, resp. kúpnej zmluvy prešlo vlastníctvo (aj) sporného pozemku z ■■■■■ a ■■■■■ na žalovaných v 1. až 3. rade, ktorí si takto nadobudnuté pozemky po vykonaní pozemkových úprav a identifikácii parciel na nové katastrálne parcely nechali v roku 2004 notársky osvedčiť ako nové katastrálne parcely kvôli založeniu listov vlastníctva. Na účel vyriešenia otázky, „či boli splnené predpoklady pri posudzovaní podmienok vydržania na strane žalobkyne“, sťažovateľka v rámci dokazovania vykonaného okresným súdom dôvodila, že „držby sa chopila v roku 1968 na základe výkazu výmer a dohody o osobnom užívaní pozemkov, ktorým jej bolo pridelené do užívania 800 m² a ďalej sa držby chopila na základe poistky“. Podľa názoru okresného súdu dobromyseľnosť držby sťažovateľky spochybňovala jej výpoveď, že „v roku 1968, keď si chceli vysporiadať spornú parcelu, chodila jej matka za pozemkovoknižnou vlastníčkou, aby dali veci do poriadku, aby išli na kataster“, a teda sťažovateľka mala vedomosť o tom, že jej rodičia v roku 1960 nemohli kúpiť sporný pozemok od vlastníka. Sťažovateľka okresnému súdu nepredložila darovaciu zmluvu uzavretú so svojimi rodičmi, predmetom ktorej by bol sporný pozemok. Okresnému súdu predložila geometrický plán, ktorý si dala vyhotoviť kvôli stavbe rodinného domu (na stavebnom pozemku), z ktorého taktiež vyplýva, že sporný pozemok patril ■■■■■ a ■■■■■. Nepoprela ani tvrdenie žalovaných v 1. až 3. rade, že Československý štát, Miestny národný výbor ■■■■■, odovzdal sťažovateľke stavebný pozemok len do osobného užívania, avšak ostatný pozemok (t. j. sporný pozemok) ostal vo vlastníctve dovtedajších vlastníkov – ■■■■■ a ■■■■■. Neskôr zmenou Občianskeho zákonníka od 1. januára 1992 sa osobný užívateľ pozemku stal jeho vlastníkom, preto má sťažovateľka

k pozemku, ktorý jej bol pridelený do osobného užívania, založený osobitný list vlastníctva. V súvislosti s tým aj sťažovateľka uviedla, že „v roku 1968, keď s manželom vybavovali doklady k stavbe domu, nechceli im vysporiadať vlastníctvo k vtedajšej parcele [REDAKOVANÉ] ktorá sa rovná spornému pozemku, ale vysporiadali im len vlastníctvo k vtedajšej parcele [REDAKOVANÉ] tak, ako je to zobrazené v geometrickom pláne zo dňa 17. 09. 1968 a tak ako sa rovná súčasnému zápisu na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“. Dokazovaním považoval okresný súd napokon preukázané, že sporný pozemok neoplotili rodičia sťažovateľky v roku 1960, ale sťažovateľka, resp. jej manžel, keď postavili rodinný dom, čo bolo v roku 1968, resp. 1969.

4. Na základe odvolania sťažovateľky, v ktorom tvrdila, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne vec posúdil, krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny s tým, že so zreteľom na okolnosti daného prípadu sťažovateľka nie je dobromyseľná v tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľka v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti alebo argumenty, s ktorými by sa okresný súd náležite nevysporiadal. Rozhodnutie okresného súdu je podľa názoru krajského súdu dostatočne podrobné, zrozumiteľné a presvedčivé, dávajúce odpoveď na otázku, ktorej zodpovedanie bolo v danom prípade podstatné.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 421 CSP s poukazom na nález ústavného súdu č. k. II. US 484/2015 zo 14. novembra 2018. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako procesne neprípustné. V odôvodnení uvedeného uznesenia najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka (kvalifikovane zastúpená advokátkou) podala dovolanie bez uvedenia konkrétneho dovolacieho dôvodu. Napriek skutočnosti, že okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach dospeli k záveru, že sťažovateľka nespĺnila jeden zo základných predpokladov oprávnenej držby, a to dobromyseľnosť v tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, sťažovateľka právnu otázku zásadného významu, na vyriešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, v dovolaní nijako neformulovala. Sťažovateľkou tvrdená nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom prípustnosť dovolania nezakladá.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] opakovane uvádza, že dokazovanie vykonané okresným súdom nesporne preukázalo, že je oprávnenou držiteľkou sporného pozemku, ktorého držbu sťažovateľkou, resp. jej rodičmi, nikto 44 rokov nespochybňoval. Argumentuje, že v čase, keď jej bol doručený napadnutý rozsudok krajského súdu, už bol známy nález ústavného súdu č. k. II. US 484/2015 zo 14. novembra 2018, ktorý sa týkal obdobného prípadu, ako je prípad sťažovateľky, preto legitímne očakávala, že závery uvedeného nálezu ústavného súdu zohľadní najvyšší súd v dovolacom konaní, čo sa však nestalo. Sťažovateľka taktiež poukazuje na to, že v zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 13 Co 411/2017-202 z 13. júna 2019 (bod 4) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 49/2020 z 29. apríla 2020 (bod 5), s ktorými sťažovateľka nesúhlasí a tvrdí, že dokazovanie vykonané okresným súdom nesporne preukázalo, že je oprávnenou držiteľkou sporného pozemku (bod 6).

8. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd, považujúc ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za podanú včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), posudzujúc napadnutý rozsudok krajského súdu, skúmal, či sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu (bod 3) neodchýlil od prípustného výkladu relevantných právnych noriem upravujúcich vydržanie, ktorého sa sťažovateľka v žalobe domáhala vo vzťahu k spornému pozemku v súlade s § 135a s poukazom na § 507a Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom do 1. januára 1992 (bod 1).

10. Keďže prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05) a odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, vzal pritom na zreteľ i rozsudok okresného súdu, považujúc ústavnú sťažnosť smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za podanú včas (§ 124 zákona o ústavnom súde).

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Do jeho obsahu patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody,

na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (II. ÚS 410/06, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993). Vyhodnotenie, ktorá skutočnosť tvrdená a dokazovaná v civilnom sporovom konaní je pre rozhodnutie vo veci samej významná a ktorá nie, je doménou rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Ústavnému súdu nemožno odňať právomoc kasačného zásahu do tohto hodnotenia vtedy, keď je v rozpore so zákonným príkazom vyjadreným v § 191 CSP v miere spôsobilej postaviť konanie i jeho výsledok do pozície nespravodlivosti a neobjektívnosti. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania (I. ÚS 125/2020).

12. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazovala na to, že otázkou vydržania na základe ústnej zmluvy sa ústavný zaoberal v náleze č. k. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 (ZNaU 48/2018). V tomto náleze ústavný súd judikoval, že: „Pri poskytovaní súdnej ochrany v súvislosti s nadobúdaním vlastníckeho práva vydržaním treba za podstatu a zmysel základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považovať taký výklad ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. *A contrario*, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.“

13. Ústavný súd v súčasnosti nemá žiadne informácie o tom, v akom štádiu sa nachádza odvolacie konanie na Krajskom súde v Bratislave, ktorého rozsudok č. k. 6 Co 217/12-381 z 29. októbra 2012 svojím nálezom (bod 12) zrušil, keďže ďalšiu ústavnú sťažnosť sporových strán proti rozhodnutiam všeobecných súdov v ich veci neeviduje.

14. K imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku

pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99).

15. Vychádzajúc zo svojho nálezu označeného v bode 12, ústavný súd konštatuje, že v prerokúvanom prípade niet pochyb o tom, že krajský súd skúmal, či sťažovateľka mohla byť objektívne presvedčená o tom, že držanú vec, t. j. sporný pozemok nadobudla poctivým spôsobom. Preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj ostatného spisového materiálu ústavný súd zistil, že sťažovateľke bol daný náležitý procesný priestor, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým dôkazom vykonávaným okresným súdom a nič nenasvedčuje tomu, že by sa okresný súd dopustil svojvôle v procese hodnotenia dôkazov. Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu sťažovateľka nespĺnila jeden zo základných predpokladov vydržania, ktorým je dobromyseľnosť v tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí, s tým, že samotné faktické nerušené užívanie spornej nehnuteľnosti bez splnenia kumulatívnej podmienky dobromyseľnosti držby zákon nespája s právnym následkom nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie, pričom závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich inštitút vydržania, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

16. Pokiaľ sa sťažovateľka odvoláva na to, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, ústavný súd konštatuje, že citované zákonné ustanovenie nemožno vykladať tým spôsobom, že každá držba je oprávnená. Žalobca, ktorý sa dovoľáva oprávnenej držby, musí nielen tvrdiť, ale aj preukázať okolnosti, z ktorých má jeho dobrá viera vyplývať. V danom prípade okresný súd ani krajský súd nemali žiadne pochybnosti o tom, že sťažovateľka dobrú vieru nepreukázala.

17. Inštitúty držby a vydržania v súčasnosti upravuje § 129 až § 131 a § 134 Občianskeho zákonníka. Zákonné podmienky vydržania za obdobie rozhodné na daný prípad boli upravené v § 135a a § 200 Občianskeho zákonníka (účinného do 31. decembra 1991), pričom pri pozemkoch, ku ktorým by sa inak mohlo zriadiť právo osobného užívania (§ 199 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nadobudnutie vlastníctva prechádzalo na štát s právom pre občana na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku, ktorého výmera bola tiež obmedzená.

18. Podľa dnes už ustálenej judikatúry najvyššieho súdu „tvrdenie držiteľa o tom, že mu vec patrí (§ 132 a § 135a O. z.) a že s ňou nakladal ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné. Podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva spôsobom uvedeným v ustanovení § 135a ods. 2 O. z. je to, aby občan mal pozemok nepretržite v držbe po dobu desiatich rokov. Mať v držbe však nemožno chápať len tak, že občan pozemok užíva; občan musí s pozemkom nakladať ako s vlastným, t. j. so zreteľom na všetky okolnosti musí byť dobromyseľný v tom, že mu pozemok patrí (§ 132a O. z.). Na naplnenie obsahu dobrej viery nemôže postačiť tvrdenie držiteľa, že je presvedčený o tom, že mu vec patrí. Toto tvrdenie musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých sa dá reálne usúdiť, že presvedčenie držiteľa po celú vydržaciú dobu bolo dôvodné.“ (Rc 1 Cz 36/89).

19. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dáva do pozornosti, že ak sa sťažovateľka s názormi všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

20. Za ústavne konformný a udržateľný považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky, v ktorom nevymedzila konkrétny dovolací dôvod uvedením konkrétnej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu, nemajúce oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 438 a nasl.). Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

III.3. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95). „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastniť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastniť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

22. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu sťažovateľka nesplnila jeden zo základných predpokladov vydržania, ktorým je dobromyseľnosť v tom, že jej sporná nehnuteľnosť patrí.

III.4. Záver

23. Medzi rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona čo ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu